Вони теж могили, таких же синів, що поклали молоде життя за Справу.

Тільки ніхто не говорить над ними патосних, зворушливих промов, ані не вкриває їх пахущими, годованими в покоях квітками. Цілим їх багатством — червені, пільні маки й дрібна птичка, що в одинокім зеленім кущику, співає свої ранні молитви за цих, що стали гордістю маленьких, сірих могилок, та сплять глибоко під похилими, березовими хрестами...

Б. І. Антонич.

Людина.

Ніч темна, оливяна, зимна, люта, чорна,
лиш вітер обертає хмар важенні жорна.

Лиш срібна смерть іде в садиби на жнива
й кугикає кугач, лулукає сова.

Мов кінь в розгоні вихор перед прямом брами
стає й скрегочуть ланцюги й дубові трами

Лиш рвучий подув торгає похмурий тінь,
що сволокам втекти не хоче в далечінь.

Як сяйво місяця з-за хмари піднеслось,
бач: перед брамою стоїть самітний хтось.

„Незнаний приятелю мій, навіщо ждеш,
задивлений в покрівлю хмурих, сивих веж?

Навіщо неспокійний зір підносиш зчаста?“
„Я жду, бо замкнене за брамою є щастя.“

„Як довго, гей як довго, сірий друже, ждеш?
Чи день, чи два, чи три, чи може тиждень теж?“

„Не тямлю вже, як довго, від безвічних літ,
вже від коли колишеться на осі світ.“

„Скажи твоє імення брате мій, що ждеш
так довго, довго, довго, цілий вік безмеж,

що навіть згорбилась тобі з утоми спина,
скажи твоє імя!“ — „Моє імя: лидина.“